

de gezellen brandewijn gedronken en de gestolene voorwerpen werden op de tafel gelegd, het geld werd geteld en na beraming gemaakt te hebben, werd alles verdeeld. Hij, Arnold Sanders, ontving uit handen van Baltus den schoenmaker eene halve kroon. Met dezen en Gaspar Stapelman vertrok hij toen over den Bergschen Savel naar Merksteijn. Te huis komende was het bijna dag." 8)

Adolf Steins uit Ubach verklaarde op 5 augustus 1771 op de pijnbank van het kasteel te Herzogenrath dat hij bij de overval betrokken was. Hij noemde de namen van 50 complicen. "Op de bewuste avond was hij met een groep van 30 man regelrecht naar Wijnandsrade getrokken. Bij het Panhuis gekomen, hielp hij mee bij het breken van een gat in de lemen wand. Met een dikke balk werd de deur uit zijn hengsels gelopen. Adolf vertelde, dat de bewoner in het huis op hen had geschoten. Nadat de buit binnen was, werden de goederen in het Kratzbosch verdeeld. Toen de mannen daar bijeen zaten, kwam een voerman voorbij met een kar. Op die kar zat een groep mensen. Uit angst door de voerman ontdekt te worden stoven de Bokkerijders in alle richtingen uiteen en verstopten zich in de struiken. Peter Ploem uit Herbach verloor daarbij het notitieboekje van Ritzen, dat enkele dagen later door Maria Godtschalck uit Palenberg gevonden werd. Peter Ploem was woonachtig in de Schley te Herbach bij Merkstein en had de bijnaam "Schleyen Peter".

Adolf Steins was wever van beroep. Zijn bijnaam luidde "Schitgens Adolf". Adolf werd op zijn rooftochten met de bende steeds door zijn vrouw Gertrudis vergezeld. Zijn beide zoons Leonard en Henderick waren eveneens lid van de Bokkerijders. Adolf en Henderick werden na hun proces op 15 oktober 1771 op de Beckenbergh opgehangen. Leonard ontsnapte uit zijn cel in het kasteel van Herzogenrath. 9)

Natuurlijk zijn er nog veel andere namen te noemen. De processtukken van de Bokkerijders zijn aanvankelijk, om de familieleden te behoeden voor represailles, uit de openbaarheid gehouden, maar ze zijn thans voor de geïnteresseerde vorser bronnen van ongekende regionale informatie. Zo was een Hendrik Ruyters, alias "Konijnen Dirk" was van Heerlen naar Raven bij Amby verhuisd omdat hem de grond te heet onder de voeten werd. Hij had zich bij de groep gevoegd die aan de Prikkenisserheggen wachtte op het sein van de aanval. Via Ten Esschen waren ze naar Wijnandsrade gegaan, waar de eerste opdracht luidde stukjes hout in de sleutelgaten van de kerkdeuren te slaan. Dit, om te voorkomen dat iemand naar de kerk zou vluchten en daar door het luiden van de klokken alarm zou slaan. Op de pijnbank werden de bekentenissen steeds vollediger: eerst hadden ze allemaal op de uitkijk gestaan, maar onder de tortuur werden der kerfstokken beetje voor beetje ingevuld. In de meeste gevallen was het einde de galg. Ook in Wijnandsrade was er een galg, hetgeen valt af te lezen van een akte van 13 november 1687: "De weduwe Muninx verklaart te verpanden een half bunder lands gelegen te Wijnandsrade rei genooten ter eener zijde voorzegde Mevrouw en ter andere een stuk er aanschietend op den weg van de galg naar Brommelerhof". Toch zijn er geen aanwijzingen, dat de plaatselijke schepenbank (waarvan het wapen door de latere gemeente Wijnandsrade is overgenomen) Bokkerijders heeft veroordeeld tot ophanging. De meeste overvallers van het panhuis die gegrepen werden zijn elders gevonnist.